

sonlige Afgifter maa utvivlsomt Højtids-
ofret saavel som Præstepengene i Køb-
stæderne anses, og dette findes da ogsaa
udtalt i Skrivelser fra Ministeriet af 22.
December 1853 og 20. April 1859 (i Love
og Ekspeditioner vedkommende Kirke- og
Skolevæsen), jfr. ogsaa Højesterets Dom
af 2. November 1898 (Ugeskrift for Rets-
væsen 1899 p. 46, jfr. 1898 p. 668). Der-
imod vil det formentlig kunne forsvares
ikke at betragte Afløsningsvederlaget for
Accidenserne som en personlig Afgift, der
falder ind under Reglen i Grundlovens
§ 77, saa vist som Accidenserne selv
aldrig have kunnet betragtes som en saa-
dan Afgift.

I § 8 har Ministeriet ment i flere
Retninger at burde give København og de
af flere Sognemenigheder bestaaende Køb-
stæder en Særstilling med Hensyn til Af-
løsningen af de i denne Lov omhandlede
Ydelser.

For Københavns Vedkommende er det
saaledes for det første bestemt, at Loven
kun skal finde Anvendelse paa Afløsning
af Accidenserne, altsaa med Udelukkelse af
Højtidsofret (angaende Præstepengene
henvises til Bemærkningen nedenfor til
§ 9). Ministeriet har i denne Henseende
ment at kunne tiltræde, hvad der i den
ovennævnte, fra Københavns Præstekon-
vent modtagne Betænkning er bemærket
om den Særstilling, som København ind-
tager med Hensyn til Højtidsoffer. At der
paahviler de københavnske Sognemenig-
heders Medlemmer den samme Forpligtelse
som Folkekirkens øvrige Medlemmer Lan-
det over til at yde Højtidsoffer er uden
for al Tvivl og findes ogsaa positivt udtalt
i det Reskript af 5. September 1814, der
giver Regler for Erlæggelse af Præste-,
Degne- og Klokkerpenge i København,
jfr. Raadstue-Plakat af 21. September 1814.
Forskellen er kun den, at der her ikke
haves den samme Adgang til at faa dem,
der forsømme deres Offerpligt, „ansat“ til
Offer og til at faa Ofret inddrevet ved
Udpankning, som ved Plakat 9. Juni 1847
er hjemlet uden for København. Naar
det i denne Plakat hedder, at dens Be-
stemmelser „indtil videre“ ikke skulle være
anvendelige i København, ligger der jo
heri en Anerkendelse af, at Forpligtelsen
i og for sig bestaar og skal vedblive at
bestaa. *) Desuagtet er det en uomtvistelig

Sag, at der maaske ikke er nogen, i alt
Fald kun et ganske forsvindende Mindretal
af Københavns Befolkning, som har
nogen Forestilling om, at en saadan For-
pligtelse i Virkeligheden paahviler dem.
Dette Forhold har udviklet sig ganske af
sig selv uden Modstand fra Præsternes og
Kirkebetjentenes Side. Det vilde derfor
neppe være korrekt at henregne, hvad der
nu ydes som Højtidsoffer, navnlig Nytaars-
offer, blandt de Ydelser, der skulle afløses
ved denne Lov, men skulde en Afløsning
af Højtidsofret her finde Sted, vilde Præ-
sterne og Kirkebetjentene have et billigt
Krav paa, at der her ligesom andetsteds
tages Hensyn ikke blot til, hvad der fak-
tisk er ydet, men ogsaa til, hvad der burde
have været ydet, om alle havde opfyldt
deres Offerpligt. En saa betydelig For-
højelse af Afløsningsvederlaget, som dette
vilde medføre, vilde imidlertid med Grund
kunne vække Misfornøjelse. Man har der-
for ment at burde indskrænke sig til at
lovfæstne, hvad der efterhaanden har dan-
net sig som en almindelig Opinion, ved
— jfr. § 15 — at hæve Forpligtelsen til
at erlægge Højtidsoffer samtidig med, at
Accidenserne afløses.

Som den næste Særregel, som § 8
indeholder, skal fremhæves, at det er fore-
slaaet, at Afløsning efter denne Lov i Køb-
benhavn og Frederiksberg — hvor der for
øvrigt allerede har fundet Afløsning af
Højtidsofret Sted — samt de af flere
Sognemenigheder bestaaende Købstæder
kun kan finde Sted samtidig over hele

mening, at den foreslaede Forholdsregel med
Adgang til Ansættelse til Højtidsoffer og dettes
Inddrivning ved Udpankning ikke burde finde
Anvendelse i de Købstæder, hvor Præstepen-
gene allerede vare normerede ved særegne
allerhøjeste Regulativer, nemlig, foruden Køb-
benhavn, Helsingør (Reskr. 1. September
1819) og Aarhus (Reskr. 23. Maj 1821);
thi skønt disse Regulativer udtrykkelig ind-
skærpe Menighedernes Medlemmer deres For-
pligtelse til at yde Højtidsoffer, saa maa de
dog anses til Dels motiverede ved Højtids-
ofrets Aftagelse, og det turde derfor neppe
være passende, dersom man tillige vilde give
Præsterne, og øvrige offerberettigede Midler i
Hænde til at gøre deres Ret til Offer gæl-
dende ved Tvangsmidler. Naar Undtagelses-
bestemmelsen desuagtet kun kom til at gælde
København, havde dette — jfr. Ny Colleg.
Tid. 1846 p. 518 — sin Grund i, at begge
Stænderforsamlinger med stort Flertal havde
erklæret sig imod, at der gjordes nogen For-
skel med Hensyn til Helsingør og Aarhus,
skønt de samme Regler for Præstepenges Op-
krævning vare gældende der som i Køben-
havn.

*) Som det fremgaar af Forarbejderne til Pla-
katen af 9. Juni 1847 (Ny Coll. Tid. 1842 p.
642), var Kancelliet oprindelig af den For-